

at, som Følge af Indførelsen af den nye Hærplan, vil det være nødvendigt, at disse Anordninger underkastes en Revision; men der er en Mængde andre Bestemmelser, der ogsaa maa underkastes en saadan, og jeg troer ikke, der er nogen Grund til at tage dette ene Forhold ud, da der er en Måske Forhold, som det vil paaligge Regjeringen nærmere at overveie og at søge revidere. Jeg skal derfor ret meget tilraade, at ikke dette iøvrigt velmeente Forslag nu vedtages, fordi det kun vil berede Regjeringen Vanffelighed, og fordi den Nytte, som tilsigtes, vil kunne naaes ved en mere regulair Fremgangsmaade. Jeg kan begribe, at man, dersom jeg havde modsat mig Tanken, vilde paatvinge Regjeringen den; men da jeg har erklæret mig enig i Tanken, veed jeg virkelig ikke, hvorfor der nu her skal paatvinges mig et Lovbud, hvis Conseqventer jeg føler mig forvroliget ved. Jeg troer at have udtalt mig om alle de foreliggende Forslag, og jeg skal tillade mig ret meget at anbefale det høie Thing at vedtage Loven, som den nu foreligger fra Landstinget. Jeg kan ikke see, at der kan være nogen væsentlig Ulempe forbundet dermed; thi der vil være Anledning nok til at rette Misforhold, hvor de findes. Det er Noget, som jeg har udtalt rimeligviis vil indtræde, at der ved Gjennemførelsen saavel af Hærløven som af Lønningsloven vil vise sig Misforhold, som man ikke har kunnet forudsæe ved disse Loves Affattelse, og det vil da være naturligt for Regjeringen at komme til den lovgivende Forsamling og søge Midler til at hæve disse Misforhold. Dermed troer jeg, man meget vel kan berolige sig.

N. Jensen: Den ærede Minister udtalte i de Bemærkninger, hvormed han indlebede sit Foredrag, at han har viist sig imødekommende mod Rigsdagen, og at han derfor ogsaa ventede Imødekommen fra Rigsdagens Side. Jeg skal med Fornøielse erkjende, at den ærede Minister har viist megen Imødekommen; desto værre er det ikke steet i nogen stor Maalestof imod de Ansøuelser, som jeg har forfægtet i denne Sag, men dette forhindrer mig ikke i at erkjende, at den ærede Minister fra sit Standpunkt virkelig har viist en

meget bethdelig Imødekommen imod Rigsdagen, og at det derfor er naturligt og billigt, at han venter det Samme fra dens Side. Det er imidlertid ogsaa netop i Erkjendelsen heraf, at jeg har tilladt mig paany at stille det Forslag frem, at forhøie de Meniges Lønning, idet jeg har den faste Tro, at den ærede Minister, ved nærmere Overveielse af denne Sag, vil komme til den Ansøuelse, at det er en Nødvendighed at give de Menige en høiere Lønning, naar man ikke ligefrem vil vælte den Byrde, som det er Statskassens Pligt at udrede, og som er nødvendig for deres Underhold, over paa disse Mennesker, der skulle udføre Værnepligten. For yderligere at begrunde denne Mening, skal jeg tillade mig i al Korthed at berøre de to Grunde, som den ærede Minister anførte for at blive staaende ved den af ham foreslaaede Lønning. Af disse to Grunde var da den første den, at det i den daglige Erfaring var blevet godtgjort, at denne Lønning er tilstrækkelig. Dette er et af de Argumenter, som den ærede Minister ogsaa fremførte, da Sagen sidst var til Forhandling, og dengang fremkom ogsaa den meget ærede Ordfører med det samme Argument. Der var ingen Klager fremkommet, heb det dengang, imod den nuværende Lønning. Jeg havde dengang forlangt Ordet for at imødegaae denne Betragtning, men paa Grund af den Utaalmodighed, der undertiden findes hos ærede Medlemmer her i Salen og leder dem til at forlange Afslutning, var jeg ikke istand dertil dengang, og jeg skal derfor tillade mig at gjøre det nu. Naar man nemlig siger, at den daglige Erfaring har bekræftet, at 20 Sk. ere Nok, idet ingen Klager ere fremkomne mod disse 20 Sk., saa overseer man for det Første den afgjorte og uafviselige Kjendsgjerning, at der meget ofte er fremkommet Klager over den Mad, der er leveret Soldaterne fra Marktetenderierne; det kan ikke være den ærede Minister ubekjendt, at der meget ofte er fremkommet Klager over denne Mad. Disse Klager ere i Reglen, det vil jeg haabe, bleve afhjulpne saa godt, det lod sig gjøre, det vil sige, naar der har været ligefrem forværrede Fødemidler, har man sørget for at forandre det, men det er en Selvsølge, at man ikke har kunnet tvinge den Mand, der skulde